

- 2) Czy przy dokonywaniu oceny, co stanowi „niezarobkowy przewóz” należy brać pod uwagę:
- że kierowca odbywa podróż jedynie dla swych własnych celów?
  - że za przewóz jako taki nie otrzymuje on żadnej zapłaty?
  - wysokość wpłat pieniężnych lub wysokość wpłat pieniężnych w stosunku do całkowitego kosztu działalności hobbystycznej?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 2 lipca 2012 r. — Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd przeciwko Ankenævnet for Patenter og Varemærker

(Sprawa C-320/12)

(2012/C 258/22)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd

Strona pozwana: Ankenævnet for Patenter og Varemærker

Pytania prejudycjalne

- Czy pojęcie złej wiary w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹) stanowi wyraz standardu prawnego, który może zostać dookreślony zgodnie z prawem krajowym, czy też jest to pojęcie prawa Unii Europejskiej, któremu należy nadać jednolitą wykładnię w całej Unii Europejskiej?
- Jeżeli pojęcie złej wiary w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE jest pojęciem prawa Unii Europejskiej, czy należy je interpretować w ten sposób, że wystarczy, by wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym w chwili składania wniosku, czy też dla odmowy rejestracji konieczne jest spełnienie dodatkowej przesłanki dotyczącej subiektywnego nastawienia wnioskodawcy?
- Czy państwo członkowskie może postanowić o wprowadzeniu szczególnej ochrony zagranicznych znaków towarowych, która w odniesieniu do wymogu złej wiary różni się od art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE, na przykład w ten sposób, że zostaje wprowadzony szczegółowy wymóg, by wnioskodawca wiedział lub powinien był wiedzieć o zagranicznym znaku towarowym?

(¹) Dz.U. L 299, s. 25.